

Overweging bij Johannes 10, 11-18 en Handelingen 4, 8-12

Vorig jaar zomer fietste ik vanuit Weurt richting de binnenstad. Toen ik bij het Joris Yvesplein aankwam, zag ik tot mijn stomme verbazing een herder met een kudde schapen doodgemoederd over de rijbaan lopen. Het verkeer lag stil, fietsers stapten af, mensen zochten in allerijl hun telefoon om foto's te maken. Het was prachtig: alles was nog precies zoals het altijd was - het Kronenburgerpark zoemde en bonte kleuren en geluiden wapperden uit de Lange Hezelstraat – en toch was alles anders. De wereld stond even stil. Blatend en volkomen op hun gemak liepen de schapen voor de herder uit richting het Keizer Karelplein.

Deze herinnering schoot me weer te binnen toen ik de evangelietekst las die we net hoorden. Niet alleen omdat het zo'n grappig moment was, maar ook omdat ik juist die schapen *in de stad* zo'n mooie metafoor vond. Jezus wil onze herder zijn. Wanneer we aan een schaapsherder denken, dan zien we al snel rustige, landelijke tafereeltjes voor ons geestesoog verschijnen. De heide bloeit, de bijtjes zoemen, de schapen grazen rustig onder een schaduwrijke boom. Ergens kabbelt een beekje. Dat is een prachtig en idyllisch beeld, maar heeft – als wij de schapen zijn – met ons dagelijkse leven weinig te maken. Want het leven kabbelt maar zelden vredig voort. Veel vaker toeteren er auto's, blinken er lichten, komt er van links een fietser aanscheuren, missen we een afslag, rijden we door rood.

Ik bedoel dat allemaal metaforisch: in onze drukke wereld wordt er op allerlei manieren voortdurend om onze aandacht geschreeuwd. Volg mij, volg mij! Politici die beloven dat alles als bij toverslag anders, beter of “net als vroeger” wordt als we maar op hen stemmen; influencers die roepen dat je heus succesvol, hip en aantrekkelijk wordt als je maar hun voorbeeld volgt; reclames die op de meest onverwachte plekken opduiken en schreeuwen ‘koop mij koop mij koop mij’.

In deze veelheid van geluiden is het moeilijk om de stem van God nog te ontwaren. Want God schreeuwt niet, God fluistert. Hij nodigt uit. Het is aan ons

om 'ja' te zeggen – of ook niet. Daarom raakt ons verlangen om Hem te volgen ook zo gemakkelijk in de verdrukking. Onze wens om wat meer te luisteren naar ons hart, om wat vaker te bidden of te mediteren, om meer ruimte te maken voor elkaar en voor het leven zoals het zich aandient – die wens raakt voortdurend ondergesneeuwd. Want het zijn niet alleen reclame en politiek die onze aandacht afleiden, het zijn ook de kleinere, alledaagse stemmen die ons afhouden van wat we eigenlijk belangrijk vinden. Ik ken ze zelf maar al te goed: eerst nog even de afwas, eerst nog even het balkon opruimen, eerst nog even... en voor ik het weet is het tijd om mijn dochter uit school te halen en is er van mediteren weer niets geworden.

Het is dus een kwestie om ons te oefenen in luisteren. Misschien is dat ook een mooie oefening voor de komende week: wat hebt u nodig om wat meer te kunnen luisteren naar Gods stem? Hoe kunt u daar in uw leven ruimte voor maken? En als dat lukt, wat ontwaart u dan? Hoe kan hij voor u een herder zijn?

“Ik ben de goede herder”, zegt Jezus. “Ik ken mijn schapen en mijn schapen kennen mij.” Binnen de Semitische talen betekent ‘kennen’ veel meer dan alleen maar ‘herkennen’ of ‘weten wie ik ben’, wat misschien onze eerste associatie is. ‘Kennen’ betekent daar: een diepe genegenheid hebben voor. Jezus kent ons. En ongeacht wat de balans is tussen uw goede en slechte eigenschappen, ongeacht hoe vaak u al de mist in bent gegaan en in uw eigen valkuilen bent gekieperd, hij ziet u graag. Misschien helpt dat, bij het ruimte maken om te luisteren. Weten dat God er niet is om je te veroordelen, maar om je te helpen opstaan wanneer je bent gevallen, je aan te moedigen om over je schaduwen te springen.

Luisteren. Kennen. En het derde belangrijke begrip uit de teksten die we vandaag lezen is: spreken. In de eerste lezing hoorden we Petrus aan het woord, terwijl hij verhoord wordt door de priesters en schriftgeleerden. Gearresteerd omdat hij iemand heeft genezen. Petrus kiest voor de aanval als beste verdediging, en doet er nog een schepje bovenop door te zeggen dat niet hij, maar Jezus de man gezond heeft gemaakt. Dezelfde man die zij gekruisigd hebben. Als we luisteren naar wat God ons zeggen wil, en van harte weten dat

hij ons kent – dat hij ons liefheeft, dus – dan is het gemakkelijker om daarvan te getuigen.

Met ‘getuigen’ bedoel ik uiteraard niet dat u uw niet-gelovige burens moet gaan bekeren, maar dat het gemakkelijker wordt om weerstand te bieden aan alle roepstemmen die ons willen afleiden van wat werkelijk uw aandacht waard is. De roepstemmen van reclame, politiek en de afwas. Nog even shoppen op Zalando – nee, niet nu. Eerst nog even de was wegwerken – nee, niet nu. Eerst aandacht voor God, de herder die ons uitnodigt om te luisteren naar zijn stem. De rest volgt wel een keer. Of ook niet.

Luisteren. Kennen. Spreken. Drie aanknopingspunten om zelf ook herders te kunnen worden voor elkaar.

Liesbeth Jansen